

Accèsit Categoria Jove: “Les 12 olives”

Guanyadora: Eva Vilarrasa Colomer (Pseudònim: Sinestèsia)

Marina és mandarina.

Helena és magdalena.

I Susana són calamars a la romana.

M'ho vas dir al cotxe, camí al que seria el nostre primer viatge espiritual. Se'n diu sinestèsia i consisteix a associar dues sensacions que no s'associen de forma habitual. Com veure colors a través de cançons o sentir olors a partir de textures. T'havia passat des de sempre, et deien un nom i immediatament el teu cervell feia la màgia.

A fora s'olorava el silenci i s'escoltava la muntanya i jo treia la mà per la finestra del copilot per agafar tota aquella pau amb la mà.

Quan vam arribar a la teva casa del Pallars ja s'havia fet l'hora de dinar i mentre la cuina es tenyia del *xup xup* de l'aigua bullint, jo em passejava per la casa observant escultures de fusta, instruments fets a mà, dibuixos de trens extremadament detallats i maquetes del Titanic.

El dinar estava servit. Enciam de primer i arròs blanc de segon. Et vaig mirar amb cara de “ja està?” i em vas respondre que no home, també hi ha olives. Jo me'n vaig llençar unes quantes descuidadament per sobre l'enciam i vaig afegir una mica de tot el que vaig trobar per la cuina, intentant simular una amanida dins els meus esquemes mentals d'amanida. Tu intentaves amagar la barreja de confusió i angúnia que et provocava la mescla de colors, olors i gustos que jo intentava construir en el meu plat. I aleshores ho vas fer. Vas agafar el pot d'olives i te'n vas posar dotze. Ni tretze ni onze. Dotze. Les vas comptar en veu baixa mentre les col·locaves una per una en perfecta consonància en el teu esquema d'amanida. Et vaig mirar i vaig riure. I tu em vas mirar i vas riure i les olives semblava que també reien i et vaig trobar més bonic que mai. “És que m'agraden les coses en harmonia visual”, em vas dir. I és que a mi, les coses, no m'han tornat a semblar iguals des de llavors, perquè ni un sol dia he deixat de compartir-les amb tu.

Tu millor que ningú saps que he treballat amb neurodivergència des que tinc permís per treballar. He conegut infants amb formes de funcionar i pensar tan diferents que de vegades quan en conec un de típic em sembla profundament atípic. I tot i així no ha estat fins que has arribat, fins que t'has colat a la meua vida per una porta que desconeixia, que m'he adonat que en el fons no sabia res. Que els noms que jo tenia eren intents inútils de l'acadèmia per guardar en caixes coses que no caben en caixes. Que al que jo anomenava ecològies diferides tu en dius “se'm dona molt bé aprendre'm els diàlegs de les pel·lis”. Que del que jo en deia autoestimular-se visualment, per tu és parar l'excursió tant temps com calgui per mirar el moviment del riu o saber entretenir-se veient fluir la tinta d'un boli pilot. Al que jo anomenava “el nen fa files de cotxes” tu ho anomenes “harmonia visual”. El que per mi era no respectar les màximes de rellevància en la conversa, amb tu he descobert que es tracta d'una alta atenció

als detalls. I ara tenim una paraula secreta per cada cosa i tu em demanes permís per fer un *gaig blau* quan tens massa ganes de donar-me una dada que has après que per mi no és important i jo he après a dir-te que prou de gaigs blaus quan m'estàs atabalant amb tanta informació. He après a interessar-me pels ocells i els bolets i els trens i els vaixells i els fars i els druides i la música i el trombó i la guitarra i sovint sento que la dels interessos restringits soc jo. Que això és una altra cosa molt més gran que ningú a part de tu mateix hauria de gosar definir.

Aquella nit, estirats al sofà davant la llar de foc, et vaig preguntar quin era el teu "spirit animal". L'animal que més et representava. És una pregunta que acostumo a fer a tothom per fer-me una idea de la persona que tinc davant. Et va canviar la cara. Havies de decidir això avui? Ara mateix?? Però si t'encanten els ocells, et vaig respondre jo. Però ocells era una categoria massa general, un abisme inacceptable que calia concretar. En què havies de basar-te? Hi havia tants criteris... El plomatge, el vol, el bec, l'anatomia, la localització... Jo et vaig dir que paressis de pensar tant i que responguessis amb el cor. Et vas posar vermell, vas tensar els músculs de la cara i de la teva boca va sortir disparat un mot, com si aquell ocell hagués estat vivint des de sempre dins teu i per fi l'alliberessis. L'ABELLEROL, vas dir. L'abellerol? Sí, l'abellerol.

I és que aquell aleteig amb les mans que jo solia anomenar estereotípia, amb tu he descobert que es tracta d'emprendre el vol. Emprendre el vol cap a un món màgic que només tu em saps descriure. I no em canso de veure't desplegar les ales amb aquest entusiasme que aconsegueix transportar-nos als dos. A la llegenda d'un druida, al mecanisme de les politges d'una via de tren, al cant d'un blauet, al tacte d'un rovelló amagat o a la partitura d'una banda sonora. Et veig sobrevolar la vida amb un ímpetu que no li havia vist mai a ningú. Amb una passió única per cada núvol, cada arbre, cada persona que es creua en el teu voleiar sincer, pur i transparent.

I sé que probablement hauràs llegit això pensant cada dos per tres que m'equivoco. Que això no va passar a aquella hora ni d'aquella específica manera ni en aquella part de la casa. Perquè els dos sabem que la teva memòria és increïblement exacta i concreta en tot allò que t'ha ressonat. Però jo vull dir-te que en les històries la veritat funciona diferent a la teva honestedat innata. Que les històries, a la seva manera, son el més sincer que l'ésser humà ha inventat.

Marina és mandarina.

Helena és magdalena.

Susana són calamars a la romana

I tu ets i seràs tot el que vulguis ser.

Perquè la teva història

només

l'escrives

tu.